

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

— *Ἡ αὐθαίρετη ἀπέλαση τοῦ Πατριάρχου* ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ Κυβέρνηση, τὴ στιγμὴ πού κρίνεται τὸ περίφημο ζήτημα τῶν établis ἀπὸ τὸ ἀνώτατο δικαστήριον τῆς Χάγης, δημιουργεῖ μιὰ κατάστασιν ἑξαιρετικὰ σοβαρὴν γιὰ τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην. Εἶναι ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ δείξουν οἱ παγκόσμιες πασιφιστικῆς ὀργανώσεις πῶς ἀντιλαμβάνονται τὴν εἰρήνην. Ὅχι βέβαια μὲ τὸ νὰ γίνονται ἀνεκτῆς οἱ αὐθαιρεσίαι ἑνὸς κράτους εἰς βίαιον ἑνὸς ἄλλου, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ γίνονται σεβαστῆς οἱ ἀποφάσεις τῶν διεθνῶν δικαστηρίων καὶ οἱ συνθήκαι. Ἄλλοιῳ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μπορέσει ποτε νὰ συγκρατηθεῖ ἡ δίκαιη ἀγανάκτησις ἑνὸς λαοῦ γιὰ ἔξευτελισμοὺς τόσο τερατώδεις;

* *

Ἡ σειρά τῶν ὀμιλιῶν πού ὀργάνωσε ὁ Σ.Ε.Δ.Γ. κίνησε ζωηρότατον ἐνδιαφέρον γενικά. Τὴν πρώτην μέραν πού ἄρχισαν τὰ μαθήματά τους ὁ κ. Παπαμαυροῦ καὶ ἡ Δδα Σ. Παπασπυρίδου, ἡ αἴθουσα Κοργιαλένιου τοῦ Συλλόγου Ὁφελίμων Βιβλίων ἦταν γεμάτη. Ἐχομε τὴν πεποιθήσιν πῶς ὁ κύκλος αὐτὸς τῶν ὀμιλιῶν-μαθημάτων θὰ ἔχει κάποια βαθειὰν ἀπήχησιν στὶς ψυχὰς τῶν νέων κοριτσιῶν, θὰ τοὺς κινήσει ἐνδιαφέροντα, θὰ τὶς ξυπνήσει σὲ κάποια δράσιν, θὰ τοὺς δημιουργήσῃ μιάν ἐντονώτερον ψυχικὴν ζωὴν. Αὐτὸ ζητοῦμε. Τὶς λεπτομερέστερες γνώσεις γιὰ κάθε θέμα θὰ τὶς βροῦν ἀργότερον μόνες τους ἀν τὸ θελήσουν.

* *

— *Καὶ ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης* καὶ οἱ πληροφορίες γιὰ τὴν δράσιν τοῦ Συλλόγου ὑπὲρ τῶν κρατουμένων γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων πού δημοσιεύομε στὸ φύλλον αὐτὸ, μᾶς πείθουν ὅτι τίποτε δὲν εἶναι ἰσχυρότερον γιὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς κοινωνίας ἀπὸ τὰ ρεύματα τῶν ἰδεῶν τὰ ὁποῖα ξαπλώνονται μεθοδικά. Ὅλες οἱ συγκεντρώσεις καὶ οἱ συζητήσεις πού εἶχε προκαλέσει ὁ Σύνδεσμος τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς δὲν ἔμειναν ἐντελῶς πλατωνικῆς ἐπιθυμίας, ἀλλὰ πῆραν τὴν μορφήν ἐνεργείας πού ἀσφαλῶς θὰ καταλήξῃ μιὰ μέραν στὴ συστηματικὴ ὀργάνωσιν παιδικῶν δικαστηρίων.

* *

— *Στὸ «Ἐθνικὸ Θέατρο» παίχτηκε «Ἡ ἀπάνθισσις γῆς»* τοῦ Κιουρὲλ ἀπὸ τὸ «θέατρο Ἑλληνικοῦ Ὁδείου». Θὰ θέλαμε κάθε γυναῖκα καὶ κάθε ἄντρας νὰ

ἰδοῦν τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ἔργο, ἀρτιώτατα παιγμένο, γιὰ νὰ μισήσῃ·ν ἄζόμα πῶς πολὺ τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ δημιούργημα τῆς ἀνθρώπινης χτηνωδίας πὺν λέγεται πόλεμος. Κάθε ἰδανικὸ πὺν φοιλιάζει μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, στοργὴ παιδιοῦ στὴ μάνα, ἔρωτας, τιμὴ, θυσιάζονται ὅλα στὸ βωμὸ τοῦ μίσους ἐνὸς λαοῦ γιὰ τὸν ἄλλο. Ἡ προδοσία, ἡ δολοφονία, ἐξυψώνονται σὲ ἀρετές. Εἶναι τὸ ἀναποδογύρισμα τῶν ἠθικῶν ἀξιώων. Ἀπὸ τὸ πατριωτικὸ αὐτὸ ἔργο θὰ μπορούσε νὰ βγεῖ ἓνα πασιφιστικὸ κήρυγμα.

* *

—*Ἴσως νὰ μὴ φανοῦν ἀμέσως ἀμέσως* πολὺ σημαντικὲς οἱ φεμινιστικὲς νίκες τοῦ 1924 πὺν δημοσιεύονται σᾶλλη στήλῃ τοῦ φύλλου αὐτοῦ. Ὅμως ἂν λογαριάσει κανένας πὺς, ὅσο μικρὲς κι ἂν εἶναι, δείχνουν μιὰ *σταθερὴ παγκόσμια* κίνηση πρὸς τὴν πραγματοποίηση τοῦ γενικοῦ μας προγράμματος, θὰ πειστεῖ πὺς εἶναι οὐτοπία νὰ φαντάζεται πὺς μπορούμε ἔμεῖς στὸν τόπο μας νὰ μείνομε ἔξω ἀπὸ τὴν κίνηση αὐτὴ, πὺν ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μᾶς παρασύρει. Ἀπὸ τὴ συντηρητικὴ Ἰσπανία ὡς τὲς μυστικὲς Ἰνδίες καὶ πέρα ἀκόμα τὸ ρεῦμα τοῦ φεμινισμοῦ ξαπλώνεται ὀλοένα γκρεμίζοντας κάθε ἐμπόδιο. Μέσα ἀκόμα στὰ Βαλκάνια παρατηρεῖται μιὰ ζύμωση ἀξιοσημεῖωτη, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀνταπόκρισή μας ἀπὸ τὴ Ρουμανία. Κι ἔμεῖς ἐδῶ θὰ μένομε πάντα πίσω, ἄτολμοι, καθυστερημένοι, δειλοὶ, δεμένοι στὸ ἄρμα τῆς ρουτίνας, σκλάβοι τῆς συνήθειας. Ὡς πὺν κάποιο κῦμα δυνατώτερο πὺν θᾶντιπροσωπεύει κάποια ἐντονώτερη ζωὴ νὰ τὰ γκρεμίσει ὅλα. Τότε θὰ σκεφτοῦμε—κι ἴσως νᾶναι ἀργὰ—*πὺς μόνο οἱ μεταρρυθμίσεις σώζουν ἀπὸ τὲς ἐπαναστάσεις.*